

Arrest

nr. 42 464 van 27 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 juni 2005 en heeft zich op 2 juni 2005 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 10 november 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Bij arrest nr. 166 van 19 juni 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters cassatieberoep bij de Raad van State werd ontoelaatbaar verklaard.

1.2. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 3 oktober 2007 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 14 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 13 589 van 2 juli 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire

beschermingsstatus. Verzoeksters cassatieberoep bij de Raad van State werd niet toelaatbaar verklaard.

1.3. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 22 oktober 2008 een derde keer vluchteling verklaard. Op 13 november 2008 nam de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.4. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 4 september 2009 een vierde keer vluchteling verklaard. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 16 december 2009. Op 14 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bagdad, bent u van Koerdische origine en heeft u de Iraakse nationaliteit. Op 02/06/2005 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. Op 10/11/2005 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zowel uw asielerelaas als uw afkomst. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 20/06/2007 en bovendien uitgebreid met een beslissing van weigering van de status van subsidiaire bescherming. Op 03/10/2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Doordat u valse identiteitsdocumenten voorlegde werd de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming u opnieuw geweigerd. Ook deze beslissing werd in beroep gevolgd door de RVV. Uw derde asielaanvraag diende u in op 22/10/2008. Deze maal besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw aanvraag onontvankelijk was en kreeg u een bevel tot het verlaten van het grondgebied. Uw vierde asielaanvraag diende u in op 04/09/2009. Als nieuw element bracht u aan dat u omwille van uw relatie met A.(...) A.(...) K.(...) (O.V. 5.647.950) bedreigd wordt door uw broer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u door het CGVS niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

Ter gelegenheid van uw vierde asielaanvraag verklaarde u dat u en uw partner A.(...) werden bedreigd door uw broer O.(...), omdat jullie een relatie waren begonnen zonder zijn toestemming (CGVS, p.2). Bovendien verklaarde u dat A.(...) een vriend van uw broer was. Uw broer had hem gebeld toen u naar België gevlucht was en had hem gevraagd om u te helpen (CGVS, p.3). Zodoende hebben jullie elkaar ontmoet en zijn jullie uiteindelijk een relatie aangegaan, zo stelt u. Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig: A.(...) verklaart immers vreemd genoeg dat hij uw broer niet kent, zelfs zijn naam niet. Dit is hoogst merkwaardig. Volgens hem werd hij overigens slechts indirect bedreigd door uw broer, die hij niet kent en waar hij geen contact mee heeft gehad (CGVS Ahmed, p.9). A.(...) verklaarde aanvankelijk dat hij bedreigd werd door een zekere S.(...), volgens hem was dat uw broer en kenden ze elkaar van lang geleden (CGVS A.(...), p.3). Later sprak hij dit tegen en verklaarde hij dat S.(...) de broer was van zijn vrouw in Irak en dat hij uw broer niet kende (CGVS A., p.8-9). Deze tegenstrijdigheden zorgen ervoor dat jullie relaas niet geloofwaardig is.

Ook over uw relatie met A.(...) op zich zijn de nodige twijfels gerezen. Zo verklaart u dat A.(...) de vader is van uw tweede kind (CGVS, p.5). Hijzelf kent echter haar geboortedatum niet, noch weet hij waar ze geboren is (CGVS A.(...), p.6). Bovendien staat vreemd genoeg op de geboorteakte geacteerd dat de vader van het kind uw man uit Irak is en dus niet A.(...).

Volgens A.(...) zouden jullie elkaar voor de eerste maal ontmoet hebben in het Centraal Station van Antwerpen. Hij zou uw telefoonnummer gekregen hebben van een meisje (CGVS A.(...), p.4). Later zouden jullie zijn gaan samenwonen in Deurne (CGVS A.(...), p.5). U verklaart echter dat jullie nooit hebben samengewoond en dat uw broer hem zou gebeld hebben toen u naar België kwam met de vraag om u te helpen (CGVS, p.3-4). Over jullie eerste ontmoeting blijft u vaag. U vermoedt dat u hem de eerste maal heeft ontmoet in Bocholt maar het zou ook kunnen dat u naar hem toe bent gegaan (CGVS, p.12). In elk geval wordt er over het Centraal Station en over een vrouw die uw nummer aan hem zou gegeven hebben met geen woord gerept. Het is verder ook verwonderlijk dat u, ondanks jullie

driejarige relatie en het feit dat jullie samen een kind hebben gekregen, niet zeker weet of A.(...) al dan niet nog een vrouw in Irak zou hebben (CGVS, p.12).

Verder kunt u ook geen informatie geven over andere bedreigingen die uw partner zou ontvangen. U zegt wel dat A.(...) u had verteld dat hij ook bedreigd werd door anderen maar meer details zou u daarover niet kunnen geven omdat u hem daarover geen vragen had gesteld (CGVS, p.9). Dit is zeer onwaarschijnlijk. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat indien uw partner, die bovendien de vader is van uw kind, vertelt dat hij bedreigd wordt u toch ten minste een minimum aan vragen zou stellen.

Al deze tegenstrijdigheden en incoherenties, zowel in uw eigen verklaringen als met de verklaringen van uw partner, zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende bedreigingen van uw broer. Bovendien kan men zich ernstige vragen stellen over de waarachtigheid van uw (verboden) relatie met A.(...) A.(...) K.(...).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw verklaringen. Het CGVS kan dan ook niets anders beslissen dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Aangezien u ook geen nieuwe elementen aanbrengt die uw herkomst kunnen bewijzen moet ook de status van subsidiaire bescherming u opnieuw geweigerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de schending van artikel 1, sectie A, §2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betoogt, verzoekster dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) heeft beslist, haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekster herhaalt haar asielmotieven en verwijt het CGVS een duidelijke beoordelingsfout te hebben begaan. Volgens verzoekster staat het, gelet op de uiteenzetting die zij heeft gegeven, vast dat in haar hoofde wel degelijk een reëel risico bestaat om het slachtoffer van eerwraak te zullen worden indien zij naar Irak wordt teruggestuurd. Zij is van oordeel dat de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing niet overtuigend zijn en tracht vervolgens deze motieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.3. In de mate verzoekster in het verzoekschrift argumenteert dat de moeilijkheden waarvoor zij in 2005 haar land van herkomst ontvluchtte nog steeds actueel zijn en stelt dat zij bevreesd blijft dat zij in Irak zal gedood worden door leden van een terroristische groepering die ook haar echtgenoot op 7 februari 2005 om het leven hebben gebracht, benadrukt de Raad dat deze motieven werden beoordeeld naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag. Inzake verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde herkomst en verblijf in Irak op grond van tegenstrijdige verklaringen en de vaststelling dat haar kennis over de politieke en geografische situatie in Kirkuk, waar zij de laatste 17 jaar zou hebben gewoond, uiterst beperkt bleek te zijn. Tevens werd haar relaas ongeloofwaardig geacht daar zij niet aannemelijk maakte dat haar man tot de Nationale Garde behoorde, noch dat hij in die hoedanigheid werd vermoord door terroristen. Deze beslissing werd bevestigd bij hoger aangehaald arrest van 19 juni 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een vierde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Verzoekster brengt thans geen nieuwe elementen of documenten aan die alsnog een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven.

2.4. De Raad stelt vast dat de nieuwe elementen die verzoekster aanbrengt naar aanleiding van haar huidige asielaanvraag, een loutere ondersteuning uitmaken van de feiten aangehaald in het kader van haar tweede asielaanvraag, waar zij reeds aangaf bevreesd te zijn voor eerwraak omdat haar familie in Kirkuk haar ongehuwd moederschap en haar buitenechtelijk kind niet zullen aanvaarden. Deze vrees werd in arrest nr. 13 589 van 2 juli 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds ongeloofwaardig bevonden. In het kader van haar vierde asielaanvraag voegt verzoekster hieraan toe dat zijzelf en haar nieuwe partner door haar broer vanuit Irak met de dood worden bedreigd.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat ten gevolge van diverse tegenstrijdigheden en incoherenties – welke uitvoerig worden uiteengezet in de bestreden beslissing – in haar eigen verklaringen en de verklaringen van haar partner, geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende bedreigingen door haar broer en er bovendien ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van haar (verboden) relatie met A. A. K..

2.6. Verzoekster is van oordeel dat het CGVS haar ten onrechte ten kwade duidt dat zij en haar partner onderling tegenstrijdige en incoherente verklaringen zouden hebben afgelegd. Verzoekster wijst erop dat haar partner tijdens zijn gehoor op het CGVS ernstige concentratieproblemen had. Verzoekster meent dat uit de antwoorden van haar partner duidelijk blijkt dat hij kampt met psychologische moeilijkheden en zij wijst erop dat zijn advocaat op het einde van het gehoor dienaangaande een opmerking heeft gemaakt. Volgens verzoekster had de dossierbehandelaar ten onrechte geen oog, laat staan begrip, voor de psychische moeilijkheden waarmee haar partner tijdens zijn gehoor te kampen had. Verzoekster vervolgt dat er in casu geen twijfel mag bestaan dat traumatische ervaringen in hoofde van haar partner (naar aanleiding van de gebeurtenissen in Irak en de bedreigingen in België door haar familie) wel degelijk de oorzaak zijn van diens psychische moeilijkheden. In het licht van de psychische moeilijkheden van haar partner kunnen de door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden of incoherenties onmogelijk worden gezien als dermate belangrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen dewelke elke geloofwaardigheid aan hun asielrelaas zouden ontfangen, aldus verzoekster. Verder acht verzoekster het totaal onbegrijpelijk waarom het CGVS niet is ingegaan op de vraag van de advocaat van haar partner om meer vragen te stellen, onder andere met betrekking tot zijn relatie met verzoekster en hun gemeenschappelijk kindje, teneinde klaarheid te scheppen op dit punt. Verzoekster meent dat er minstens bijkomende onderzoekshandelingen hadden dienen te worden uitgevoerd en stelt dat het onderzoek van het CGVS dan ook, minstens op dit onderdeel, gebrekkig is.

2.7. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij/zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij/zij de feiten die aan de grondslag liggen van zijn/haar asielverzoek, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn/haar asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten het gebrek aan kennis in hoofde van verzoeksters partner van het geboortjaar van zijn dochter A. en waar ze zou zijn geboren, stelt de Commissaris-generaal vast dat verzoekster en haar partner incoherente en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die op fundamentele wijze hun geloofwaardigheid ondermijnen.

Zo beweerde verzoeksters partner aan het begin van zijn gehoor voor het CGVS dat hij problemen kende met verzoeksters broer. Hij voegde eraan toe dat diens naam S. is en dat hij hem reeds meer dan tien jaar kent (administratief dossier, stuk 6, p. 2-3). Later in hetzelfde gehoor beweerde verzoeksters partner dan weer dat S., door wie hij zou zijn bedreigd omwille van het aangaan van een nieuwe relatie, de broer is van zijn vrouw die thans nog steeds in Irak verblijft. Hij voegde eraan toe de naam van de broer van zijn huidige partner zelfs niet te kennen en nooit direct contact met hem te hebben gehad.

(administratief dossier, stuk 6, p. 8-9). In strijd hiermee verklaarde verzoekster dat haar broer, genaamd O., zowel haar als haar partner persoonlijk telefonisch met de dood heeft bedreigd omwille van hun relatie, dat haar partner voordien een vriend was van O. en hem reeds lang kende en haar broer, op het ogenblik dat zij naar België vluchtte, aan haar partner zelfs had gevraagd of hij haar kon helpen indien dit nodig was. Verzoekster maakte bovendien op geen enkel ogenblik melding van het feit dat haar partner tevens door de broer van zijn echtgenote in Irak zou bedreigd worden (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en p. 8-11). De Raad benadrukt dat van partners die zich beroepen op dezelfde asielmotieven redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij gelijklopende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas, te weten de bedreiging van een "broer" omwille van een (verboden) relatie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat zij hieromtrent flagrant tegenstrijdige verklaringen afleggen, welke geenszins kunnen worden verklaard door het feit dat verzoeksters partner tijdens het gehoor op het CGVS concentratieproblemen zou hebben gehad, noch door het feit dat hij zou te kampen hebben met psychische problemen. De Raad leest in het gehoorverslag van verzoeksters partner dat hij bij aanvang van het gehoor het volgende stelde: *"Nu ben ik fysisch aanwezig maar psychisch ben ik niet aanwezig want ik heb twee kinderen en grote problemen ik heb geen adres meer e.d., vorige keer was mijn moeder gestorven en ik heb aan mijn dossierbehandelaar gevraagd om het uit te stellen maar heeft het interview toch plaatsgevonden."* (administratief dossier, stuk 6, p. 2), en dat de raadsman van verzoeksters partner op het einde van het gehoor herhaalde dat zijn cliënt wel fysiek aanwezig was maar mentaal niet en dat hij te lijden heeft onder de onduidelijke toekomstperspectieven (administratief dossier, stuk 6, p. 10). De beweringen omtrent de mentale toestand van verzoeksters partner worden niet gestaafd door een medisch attest waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn psychologische toestand dermate problematisch zou zijn dat hij niet in staat zou zijn om correcte en coherente verklaringen af te leggen. Er blijkt ook op generlei wijze dat hij tijdens zijn gehoor een verwarde of afwezige indruk zou hebben gemaakt. De Raad benadrukt in dit verband nog dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt en mogelijks kan lijden onder onduidelijke toekomstperspectieven, maar dat desondanks mag worden verwacht dat de essentie van het asielaanvraag op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal op goede gronden kon concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering bedreigingen te hebben ontvangen omwille van haar relatie met A. A. K..

Zo de Raad enig geloof kan hechten aan de relatie die zij zou hebben met A. A. K., dient echter te worden vastgesteld dat op de geboorteakte van het kind A. niet verzoeksters nieuwe partner A. A. K. vermeld staat als vader maar wel de man waarmee verzoekster getrouwd was in Irak, en die volgens haar verklaringen zou zijn overleden. In zoverre verzoekster argumenteert dat het CGVS geen nuttige besluiten kan trekken uit het feit dat haar nieuwe partner A. A. K. in de geboorteakte van A. niet vermeld wordt als vader van het kind maar wel de man waarmee zij in Irak gehuwd was, en dat er een procedure aanhangig is bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen om de foutieve gegevens op de geboorteakte te corrigeren, wijst de Raad erop dat de Commissaris-generaal alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die worden aangereikt door de asielzoeker.

Tot slot blijkt nog uit de gehoorverslagen dat verzoekster en haar partner tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande het feit of zij in België al dan niet hebben samengewoond en aangaande hun eerste ontmoeting. Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde vrees omwille van haar (verboden) relatie met A. A. K.. De Raad is in casu van oordeel dat twijfels rijzen over de aard van de relatie tussen verzoekster en haar, in België ontmoette, partner. Hoe dan ook, gelet op de vaststelling dat verzoekster en haar partner flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegden over het hoofdmotief waarom zij beweren niet terug te kunnen naar Irak, wordt geen enkel geloof gehecht aan hun relaas.

2.8. In de mate verzoekster aanvoert dat er minstens bijkomende onderzoekshandelingen hadden kunnen en dienen te worden uitgevoerd, merkt de Raad op dat zowel verzoekster als haar partner op omstandige wijze werden gehoord en zij de kans hebben gekregen om hun relaas uiteen te zetten, en overigens wordt niet toegelicht welke bijkomende onderzoeksmaatregelen uitgevoerd dienden te worden. Het is hierbij de taak van de asielzoeker zelf om de verschillende elementen van zijn/haar relaas voldoende toe te lichten en alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn/haar asielaanvraag aan te reiken. Verzoekster kan de Commissaris-generaal niet verwijten dat hij meer vragen had moeten stellen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties immers de vreemdeling bij te staan in zijn/haar inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. In tegenstelling tot

hetgeen verzoekster voorhoudt, heeft de Commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel rust op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). In acht genomen de vastgestelde onderlinge tegenstrijdigheden en incoherenties, die in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in het verzoekschrift wel degelijk raken aan de kern van haar relaas, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Inzake subsidiaire bescherming, voert verzoekster aan dat zij in geval van terugkeer naar Irak het slachtoffer vreest te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet omdat zij in België een kind heeft gekregen uit een buitenechtelijke relatie. Verzoekster vreest te worden vermoord omdat haar streng Islamitische familie dit te weten is gekomen. Verzoekster meent dat zij onmogelijk zal kunnen rekenen op daadwerkelijke bescherming van de Iraakse autoriteiten.

Verzoekster beroept zich tevens op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij vreest dat haar leven in gevaar is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld gelet op het binnenlands gewapend conflict dat op heden nog steeds gaande is. Verzoekster stelt dat zij afkomstig is uit Bagdad, een regio waar de algemene veiligheidssituatie op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg is en alwaar er willekeurig geweld bestaat als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Voor zover verzoekster zich beroept op de elementen aan de grondslag van haar asielrelaas, wijst de Raad erop dat om hoger vermelde redenen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden afkomst uit Kirkuk, zoals genoegzaam werd vastgesteld naar aanleiding van verzoekers vorige asielaanvragen, kan haar evenmin de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoeker niet aantoonbaar afkomstig te zijn uit Bagdad, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, vermits geen enkel document wordt voorgelegd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS